

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłał,
Strowja će
Swójbny statok,
A twój swjatosok
Zradny je.

Za staw sprócný
Napoj mócný
Lubosć ma;
Bóh pak swěrný
Přez spar měrný
Cerstwosć da.

Njeh ty spěwaš
Swěrnje džěłaš
Wšědne dny;
Džeń pak swjaty
Duši daty,
Wotpočń ty

Z njebyes mana
Njeh ci khmana
Žiwnosć je,
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će! F.

Čerbiře njedźelske łopjeno

Saložil 1891 Khrjebjansti farar dr. theol. a fil. Bjedrich Sella.

W Budyschinje

12. januara 1936

Bauzen

1. njedźela po Čsjoch kralach.

Scz. kwi. Jana 17, 24.

Prěnje kroczele do noweho lěta kwi hižo činiłi łahodnje stupajo, po tym so kwi bebi dobre přechciza wuprajili. Hacz kwi bebi pak tež křutne praschenje šajeli: Budže nam špožčene, so lěta kónz doczafamy? Wšchittim wěšće njebudže špožčene. Šhto pak to budže i tymi, kotřiž jón njedoczafaja? Šorjeła napřane kłowo i erta našeho Knješa Jesuša chze nam na to wotmołwic. A či, kotrymž budže móžno, lěta kónz wohladac? Wědžec woni dyrba, so budže tež ja nich jene lěto pošlednje. Tuž kwi škónčnje wšchitny duzy po jennym a kamsnym puczu: Jeni tudny, druhy tam džeja w kmjer- či i njebejam, mohli tež prajic: Jeni přjedn, druhy pošdži- šcho. Ale to je nětko wulzyšnje troščne: Šsamkny wotny- njeny kónz je, kotremuž šo bližim, a tón reka po našeho Knješa dženšniškim kłowe: Moju křažnosć widžec. A niz jenož to: Wón kam chze nam pomhac, so bnyhny na tónle kónz došli, wěšo jeno, hacz přjedn abo pošdžišcho. W jeho towarštwje ma šo to štac, w jeho towarštwje jenož móže šo to štac. Kaž wjele budže na naš, mamy šo ja to štarac, so by šo to štało, pola naš kamsny kaž tež pola druhich. A tuž hišćje jene přchecze i nowemu lětu: **A h o d ž m y w t o - w a ć š t w j e i J e s u š o m !** A tomu: Šso njekajemy ženje tu pucza wuškcho, jón džemy w Khrysta mjenje, nam wěč- nje šwěrneho.

Šhto bě to do hodžiny, jako Jesuž šo modlo rjekny: Wótče, ja chzu, hdžež ja kwi, so bnyhu tež či pola mje byli, kotrychž kwi mi dał, so bnyhu moju křažnosć widželi! Wjele hižo je, hdyž šo čłowjek modli, hdyž šwoje najšnutsowni- šche naleženja Bohu přchepodawa. Kaž wjele wjazny pak to je, hdyž Jesuž to čini! Kaž běšche wón šwojich lubował, tak lu- bowasche jich hacz do kónza, a kaž běšche šo na štajnosći sa

nich i Bohu modlił, tak modlesche šo ja nich hacz do kónza. Na modlerškej wutrobje noschesche wón žyly šwět a wošebje šwojich wučomnikow, a najkřažnišcho šo tuto jeho postara- nje w jeho wnjchoměšniškej modlitwje jewi, i šotrejež je džensnišche kłowo wšate. Šhtož chze takřez křyšchec a našho- nicz, kaž Jesužowa wutroba ja šwojich bje, tón njeh přchezo šnowa tule modlitwu čžita (Scz. kwi. Jana 17). Wón hny- dom pytnje, kaž je Jesužej naležalo, šwój nadawł na šemi dopjelnicz, a runje tak budže wón kam šo wješelicz, so šmē w towarštwje tutoho šwojeho Knješa štac, a budže šo pró- zowacz, so by na wšchē čžahny w nim woštal. Puc, kiž do šbōž- nosće wjedže, je drje wuški, Jesuž to šwojim nihdy njesa- mjelcža a njepotaji, ale runje tak jažnje jim tež rjekny, so budže šapoczanny dobrny škutk wowjedženy. Šdy to budže, naš mjenje štara. Šsměny a dyrbinny jenož do přědka hladacz w šbōžnej nadžiji.

Šbožowni wučomnizny wny, kotřiž šmēdžesche jeho i wo- čžomaj widžec a tohodla prajic: Wny widžachny jeho křaž- nosć! Kaž hušto šu woni i tomu přchicžiny mēli, nam šwjate kłowo Bože jenož i někotrymi přchikladami rosjažnja. Woprawdže je jich wjele wjazny było, hacz je jich wopižannyh abo našpomnjennyh. Wny dyrbinny šo i wōčžkom wěry špo- kojic. Ale njeje tež to dožahaze? Šhtož tu na šwēcze he- wał widžimny, njeje woprawdže jenož křažnosć, haj, njeje hušto šžyła žana, ale runje nawopał. Wšchē dobre přchecza temu njesadžewaja, wjele i nich šo šžyła njedopjelni. Móžno šamo je, so wšchitko hinał přchiridže, hacz bebi přchējachny. Łohke lěto wěšće njebudže, wšchelatore štarosće kwi se šta- reho do noweho lěta šobu brali, ša dom a dušchu, ša lud a křaj a niz na pošledku ša našchu drohu žyrkej. Ale wón chze tež šobu hicz, wón, kiž je šlubik, so budže pola naš wšchitke dny, niz jenož te, w kotrychž budže Bože kłōncžko rjenje šwē- czic, ale tež te, w kotrychž Bóh Knes mrōcžele pošcže a

njewjedra. Je-li so mi to njewěrſch, wěć jo cžim troſchtniſcho temu, kotrehož tu hſnſchſch, ſo ſo modli: Wótčže, ja chžu, ſo bnychu moju kraſnoſć wiđželi.

Wěſo to hinać kſinczi, hać hdyž cžlowjekoj wo ſbóžnoſći rěčža, ſnajmjenſcha jich wjele. My jim to wěſo njedhamy poroćowacž. Woni maju prawje, hdyž ſebi na to myſla, ſo Bóh wſchitke hſnſy ſ jich woczow ſetrěje. Woni zyle prawje ſwoje rjane a nadžijepoſne kěrluſche ſpěwaja. Shtó ſ naſ chžyl ſebi ſwěricž, ſo by jenicžkemu mucžnemu pucžowarjej tajku nadžiju wſať abo kaſyl. Namopať chžemy k njemu hić a jemu prajicž: Poſbėhſi hłowu; pſchetož twoje wumóženje ſo pſchibližuje. A teſ k žarowazym a želazym chžemy hić a jich ſpoćojecž: Naſcha hłowa w njebyu ſwój ſtaw cžehnje ſa ſobu. Pſchi tym nochžemy ſabycž, ſebi ſamym pſchiwoľacž, teſ hdyž tole lěto njednrbjať ſa naſ poſlednje bncž: A njebieſam cžěr naſcha dže, hoſćžo jenož tu bncž chžemy, doniž my po puſćzinje do domiſny njepſchińdžemy. Tajka wěra dže k troſchtnemu pucžowanju pomha. Ale Jeſuſ hiſćcže dale ſaha w ſwojich modlećiſkich ſłowach: So bnychu moju kraſnoſć wiđželi, a to niž jenož we wěrje, ale we wohladanju, tať, kať ſw. japoſchtoť Jan piſa, kiž ſwojemu Knjeſej na ſemi najbliže ſtejeſche: My ſmy něť Bože džěczi, ale ſjewiľo ſo hiſćcže njeje, iſhto budžemy; ale hdyž ſo ſjewi, budžemy jeho wiđžecž. Tuž pať teſ wo tutu kraſnoſć a jejne wohladanje wojujmy!

Pſchetož zyle jaſne je, ſo Jeſuſ wiſchitko to, iſhtož wo ſwojej kraſnoſći praji, kóždemu móžnemu a njemóžnemu njedari. Shtóž jeho a jeho ſłowa ſnaje, tón wě, ſo wón wotnych a wo dóńcže tych, kotřiž jeho njeſu, zyle hinać rěčži. Na cžim pať to leži, ſo jich wjele jeho njeje, a ſo tale lićba po wiſchěm ſdacžu roſćže? So na nim, naſchim Knjeſu ſamym, njeleži, je wěſte ſa teho, kotrnyž jeho modlitwu ſnaje: Kotrnyž by mi dať, bym ſaſhowať, a njeje žadny ſ nich ſhubjenn, khiba ſhubjene džěcžo (Judaſch). Tuž móže jenož na naſ ſamych ležecž, ſo njeſbmy w jeho towařſtwje kłodžicž chžyli. Na ſemi wiſchať je dže teſ tať, ſo, iſhtóž ničžo wiđžecž njedha, teſ ničžo njewiđži. Tuž mamy jeho towařſtwo ſwěru pytać: Pytaj jeno Jeſuſa, ničžo druhe njepomha. Tať mam cže, lubny pſhecželo, hnydom pſchi ſapocžatku lěta naležnje proſncž a napominacž: Pytaj towařſtwo ſe ſwojim Knjeſom w Božim ſłowie a w Božim domje! A hiſćcže jene: So jich wjele tule kraſnoſć Jeſuſowu džěka hižo njewiđži a, cžemuž chžyl Bóh lubny Knjes hnadnje ſadžewacž, teſ w raju dopjelnjenja ničžo wiđžecž njebudže, njeleži to ſ wulkeho džěla na naſ, ſo njedhamy jim wóćžlo a wutrobu ſa tutu kraſnoſć wotewrjecž? To njedobaha, ſo jim wo nej rěčžimy a ſpěwamy. My ſami dnrbymy ju jim poľaſowacž ſ tym, ſo ſo něťko hižo jeje wjeſelimy. Bóh chžyl mile dacž, ſo by wěrnó byľo ſa naſ a pola naſ ſamych: O derje temu, kotrnyž ſwěru tu ſa Jeſuſom wiſchědnje dže, a teſ to po ſnatym kěrluſchu (455 iſhtucžka 5): Shtóž ja mam, je, bratiſje teſ tebi ſo ſtaťo, my k njebieſam mamy jow jenaſke prawo. Hamjen.

Dofynť k ſwjedženjej Tſjoch kralow.

ſłóž: Lubny Jeſu my ſmy tu.

Lubny Jeſu, ſkłodžecž dai
We wiſchěch ludach Eſwojom hłowu.
Eſlónžo hnadny wohrěwaj,
We wutrobach płodž luboſć nowu,
Kiž ſu cžěmne, ſymne, hłódne,
Twoje ſłowo ſćžin je płódne.

Lubny Jeſu, wěru dai
Do tať njewěrjazej duſche,
Wěrn móž ju ſwobleķaj,
Domoj wjedž naſ prawe pucže.
Skłodžej ſnowa, wěćžne kłónžo,
Eacžěr wiſchu nóz Twoje ſwěťko.

Lubny Jeſu, Duſcha dai,
Wodž naſ w ſwěćže Bože pucže,
Eſwoju hnadu wuliwaj
Nam do wutroby a duſche.
Twój Duch ſwjaťny chžyl naſ wodžicž,
Nowy narod do naſ płodžicž.

Lubny Jeſu, Twój měr dai
Krajam, ludam, kłodom' ſwěťej.
Eſtemu Duſhej wobaraj,
Knježicž njedaj ſłóſći, hrěhej.
Ećžin wiſchěch poſkluſchnych Eſwoj' wucžbje,
Khmannyh, ſwólnych k Eſwojej ſlužbje!

Lubny Jeſu, tycže dai,
So ſmy naſch ſo derje radži.
Džělacžerjow roſěķaj,
Žně ſu wulke, ſtwjelžo ſrawi,
Duſche, po prawdoſći hłódne,
Twojej hnadny njech ſu hłódne!

Lubny Jeſu, mudroſć dai,
Derje naćoćicž cžať hnadny!
Eſtemu k nam pſchińdž wobaraj,
Eſlabym nam chžyl pomhać radny.
Pomhaj, ſo pucž prawny džemy,
E hnadny Twój raj herbujemy!

J. W.

Na proſy.

Stejo tať pſchi proſny noweho lěta, hladajo wróćžo do ſtareho lěta a hladajo do noweho, — tať daloťo hać hižo iſhto wiđžimy, — pytnjemy trochu naſtróžazeho. Pſchetož podawťow a jewjenjow je mnoho, kotrež naſ cžlowjekow naſtróžaja. Shtó njeby ſ wutrobnym ſobuſacžuwaniom hſnſchať wo njeſbožu na želeſnizy, ſ kotrymž Duringſka hody do žarowania pſchińdže a ſ nej zyla Němſka — a my tu we Łužizny woſebje, hdyž bě tola teſ wojať ſe Ećžiez mjes morwymi, kotrehož něť tu doma poſhowachu. Shtó njeby to ſ jeho pſchiwuſnymi to ſ najnutrniſchimi pſhecžemi ſa nich wopominať!

Tať je jene ſćžehowaťo druhe. Snjeſboženje lětaďa ſ telko morwymi, ſnjeſboženja na wodže, ſnjeſboženja ſ wulkeſej wodu a ſe ſněhom — a ſamo ſemja žrjeſche w Němſkej a naſtróža wobndlerjow tať, ſo ſ domow cžěkađu. Eſnamjenja, kotrež bnychu nam nadžije cžinike ſa nowe lěto, to njeſu. Ale pominanja to ſu, kłutne, wótre! Eſpóſnacž dnrbymy ſami ſo a wuſnacž, ſo ſmy tať jara ſłabi. E teho pať njetrjeba ſćžehowacž bojaſliwoſć, ſadwělowanje, bjeſnadžija — a teſ njecžěhuje pola toho, kiž wěri, kiž we wěrje ſaſtupi do noweho lěta a we wěrje dže dale do noweho lěta, nad kotrehož přěnim dnju ſteji to mjeno „Jeſuſ“, hať nad kotrnyž ſteji jaťo kral a Knjes Jeſuſ Khrſtuſ ſam. A Jeſuſ Khrſtuſ praji woboję: „Mi je data wiſchitka móž w njebieſach a na ſemi,“ a „Ķlaj, ja ſym pola Waſ wiſchitke dny hać do ſłóńcženja ſwěťa!“ Tuž kať to tamne ſpóſnacž a wuſnacž mamy, chžemy teſ wuſnacž a ſlubicž ſebi a tomu Knjeſej, ſo ſ nim pónđžemy pſches nowe lěto, ſ nim ſawjaſani we wěrje, w tej wěrje, kotraž je žiwe, wěrne ſjednocženje ſ nim wiſchu.

džom a štajnje. A we tutej wěrze chzemy ſo ſpłnicź i modlitwu a i Božim ſłowom, a to w czihej komorzy kaž we domjazej nutrnoſczi kaž w Božim domje i woſadu a hiſchje něſchto: tu w naſchej wulkej a roſſchěrjenej woſadze naſcheho nedželniſa „Romhaj Bóh“, tuto ſwěru cžitajo, do njeho ſwěru ſwoje myſle, próſtwy, pominanja, naſhonjenja podawajo, ſhromadnje ſo ſpłnjo we ſwojej wěrze a ſhromadnje ſpěwajo modlitwy pſched ſwojim Bohom.

To je wulki nadawt, taſ wulki, ſo dnrbyaſ tež poſledni dom naſchich woſadow w tutym wulkim ſjednocženſtwje bycź, kotrej ſo cžuje ſwjaſane mjes ſobu a i Bohom we wěrze, — w tej wěrze, kotraž tu njeje ſa to, cžlowjekam jenož dacź mje- no „ſchěſcžijan“, „ſchěſcžijanſa“, ně; kotraž tu je, bycź ži- wjenje, žiwa móz, w kotrejž nětk cžlowjekajo, kiž ſu i tuteje wěry a kiž ſu tohodla ſchěſcžijenjo, tu wobſteja a ſa jich wjele ſteja, haj ſa zpył lud a kraj ſteja w horzym bėdženju wěrjazyh modlitwow, próſtwow, dobroproſchenjow.

Tuž tehodla budźmy, lube cžitarſki, lubi cžitarjo, tajſa wulka, ſchěſcžijanſa woſada a prózujmy ſo wo to, ſo bych- my to byli a ſo bychmy jich wjaž a wjaž byli. Naſche ſopje- ſo poſkicža ſo Wam i noweje lěpſcheje podpjeru, na kotrejž ſo jewi lěpje wiſchēm ſłowo a wobras! Njech je tež taſ, ſo ſo zpył naſcha wulka woſada tuteho ſopjeſka jewi džen a bóle, tydžen a bóle w pſchiběrazej, poſtupowazej wěrze, na kotrejž ſo jewi lěpje a lěpje kaž ſłowo taſ wobras haj taſ dozpył ži- wjenje wěrneho ſchěſcžijana, wěrnej ſchěſcžijanſki. To bu- dže dobra ſlužba, i kotrejž ſlužimy ſebi, druhi, domjazej wo- ſadze, Rnjeſowej zyrkwi, ludej a Bohu. Taſ ſmějemy Bože ſpodowanje a Bože žohnowanje. A bjes tutoho Božeho žoh- nowanja tu tola ničzo njeje — a byrnjež ſebi cžlowjekajo hiſchje wjažy wjedželi ſe ſwojej mozu a mudroſcžu.

Tuž na tajſi ſhromadny pucź pſches nowe lěto, lube Eserbowſki, lubi Eserbja, „Romhaj Bóh!“

Žyrſkej a ſtat.

Wuradźowaze komory ewangelſkeje zyrkwje. Wuſtawa němſkeje ewangelſkeje zyrkwje žada, ſo ſo wuradźowaze komo- ry pſchprawja. Tute komory dnrbya zyrkwinske džěla do jenotnych ſmėrow a jenotneho ſkutkowanja w ſlužbje zyrkwje ſapſchijecź a zyrkwinskego nawjedowarſtwu je ſwojej radu ſlužicź. Němſki zyrkwinski wubjerſ je we woſjewjenju ſwě- cžik, ſo ſo ſobudžělo komorow tež w pſchethodnym cžaſu nje- móže parowacź. Wubjerſ móže ſwój domėrniki nadawt je- nož doſonjecź, hdyž woſtanje we wulkim ſwiſku ſe zyrkwinsym žiwjenjom a jeje wodžazy mi mužemi, tu woſebje i lajſkami.

Tohodla je němſki zyrkwinski wubjerſ wobſamknył, ſo ma ſo ſa pola, kiž ſu i ſdzerženju zyrkwineho žiwjenja a ſkut- kowania zpył nuſne, woſkom wuradźowazyh komorow wu- tworicź: theologičſka komora a komory ſa prawne praſchenja, wuſtawine naležnoſcže, woſadne džělo, miſionſke a diaſonſke džělo, ewangelſke wocžehnjeſke džělo, zyrkwinske džělo we ſjawnoſczi a zyrkwinu hudźbu.

Württembergſke Bibliſke towarſtwo wudawa tež Bibliju ſa ſlepnyh a to ſa jara tuni pjenjes. Tuta Biblija je wob- ſchěrna a jeje ſhotowjenje drohe, tola podawa ju towarſtwo ſlepnyh, mjes kotrymiž ſu woſebje wojazy, kiž we wulkej wójnje woſlepichu, ſa ſnadnu płacžinu a wuſonja taſ woſe- bitu ſpomozěrſku ſlužbu ſa zpył lud. Wob lěto pſcheda wono něhdže 1000 tajſich Biblijow.

Germanſki kwaſ. Němſki miniſter Göring je w Schleſy- ſkej w ſwojej wulkej rěczi ſcžěhowaze wuprajik wo nowym waſchnju, taſ mjenowanym germanſkich kwaſow: „Hdyž ſty-

ſchu: tam ſwjećza germanſki kwaſ, dnrbyu prajicź: haj ſchto dha mēnicže wy i „germanſkim kwaſom“, ſchto mēnicže wy i nazionalſozialiſmom?“

Se Eserbow a i dalofa.

Macžiza Eserbiſta wuhotowa 2. januara ſwoju hodom- nu ſhromadžinu, do kotrejež móžeſche pſchedknyda, ſ. krajno- ſudniſki rada dr. Eſymanſ nahladnu licžbu Eserbow witacź. Poſkicžicžtaj ſo dwaj pſchednoſchtaj, kotraž wulzy ſajimo- waicžtaj. Prěni mējeſche ſ. pater Romuald Domaſchka-Ró- ženčzanſki wo Tecelinu Mětu, nadobnym ſerbſkim prózowa- rju, na kotrehož ſu Eserbjo, woſebje katoližy, w ſańdženym lěcže ſpominali. S druhim pſchednoſchkom roſejtaja nam ſ. wucžer Rjecžka-Róženčzanſki nadrobneho wo katoliſkej ſerb- ſkej draſcže. To by był pſchihódny pſchednoſchť tež ras ſa ſchěrſchu ſhromadžinu, na kotruž bychu byle pſchedewiſchēm tež žony a holzy pſcheproſchene. A hdyž ſebi ſ. juſtizny rada dr. Hermann w rosmotnje pſchejeſche, ſo by ſo taſ nadrobneho a wěznuſtojneho tež wo druhich ſerbſkich narodnyh draſtach jeſtajalo a podaſo, je drje i nim kóždy pſchesjene był, kaž tež i dalichim tam wuprajenym pſchecžom, ſo bychu ſo tež wo- brajy ſa film ſhotowile a taſ wiſcho derje ſachowane bylo — taſ podomnje, kaž ſmy to we roſprawje w Porſchisſkej ſcha- džowanzy wo tacželach ſerbſkeje rěcže pižali. Wiſcheli bychmy ſebi, ſo by ſo tež hiſchje wjaž i naſcheho burſkeho luda ſobu na Macžizy Eserbiſkej wobdžěliſo. Runje podaty druhi pſchednoſchť na pſchiklad je tola runje ſa burſki lud niz jeno katoliſki, ale runje taſ ewangelſki — jara ſajimazy.

S Minataſa. (Žyrkwinska roſprawa ſańdženeho lěta.) Wo žyrkwinskim žiwjenju naſcheje woſady je ſcžěhowaze roſ- prawjecź: Narodžilo je ſo w ſańdženym lěcže 38 džěczi (lěto prjedy 50), a to 18 hólzow a 20 holzow, mjes nimi dwójni- ſaj; 7 (5) džěczi je ſo njemandželſzy narodžilo, 4 nowonaro- džene ſu ſaſo wumrijele. Eſwjaty ſakrament ſchěcženizy je 36 (48) doſtaſo. Wėrowanyh je w naſchim Božim domje 23 (28) porow, a pſchipowjedaſo je ſo i naſcheje kłětki 35 (40) ſlubjeny porow. Eſwój ſchěcženſki ſlub wobnowi 52 (51) džěczi, mjes nimi bė 22 hólzow a 30 holzow, 15 ſerbſkich a 37 němſkich pacžerſkich džěczi. Nimo teho bychu konfirmowani 3 dorocženi: jedyn džělowy muž i Minataſkeho džěloweho lěhwa, jedyn młodny mandželſki a jena młoda holza, wobaj i Adolſſkeje hěty. Sawoſaſ i tuteje cžaſnoſcže do wěcžnoſcže je wiſchěhomóžny Rnjeſ 29 (27) woſadnyh, mjes nimi 7 muž- ſkich a 21 žónſkich. Se ſemrjetnyh bėicžtaj 2 wudowzaj, 6 wu- dowow, 3 ženjeni mužoj, 12 ženjeny žonow, 1 nježenjeny muž a 4 małe džěczi. Bóh Rnjeſ daj wiſchitkim wěcžny wot- pocžinſ a wěcžne ſwětko jim! Spowjednyh bėiche 1228 (1760), to je 532 mjenje hač loni! Tutón wulki roſdžěl je tehodla naſtaſ, doſelž bė woſada dlějšchi cžaſ, woſebje we ſwjatym poſcže, bjes duchowneho; pſchetož na kónzu zyrkwin- ſkeho lěta a ſwjatny advent mējachmy ſaſo ſamſnu licžbu ſpowjednyh kaž lěto prjedy. Na ſerbſkej ſpowjedži je ſo wobdžěliſo 648 (1100) woſadnyh, a to 277 mužow a 371 žo- now, na němſkej 580 (660), a to 258 mužſkich a 322 žónſkich. Domach woprawjeny a tnyh, kiž ſu ſebi na domjazyh kēmſchach Bože wotkaſanje žadali, je 76 (136), a to 62 ſerb- ſkich a 14 němſkich, abo 17 mužſkich a 59 žónſkich. Wiſcho hro- madže bė to 535 (800) mužow a 693 (960) žonow. Wiſchi kol- lektach je ſo naſbėraſo ſa naſchym woſadu 79,10 (237,65) hr., ſa krajnozyrkwinske a druge kollektny 172,23 (164) hr. a ſa ſwjate miſionſtwo i miſionſkeho kaſchcžika a wot cžitarjow „Miſionſkeho Róžka“ 52,18 (56) hr. Wiſcho hromadže je to

303,51 (457,65) hr. Bóh pak žohnuj daricjelow a darn! — Nimo teho chzu hišćeje to a tamne i našćeje wožadny spomnicz: S wopytom herbskich Božich službow runje tak i haje- njom herbskeho wašchnja a herbskeje rěče móžemy w našcej wožadze hišćeje spočojom być. Lipic, Wješel a Droby ku škoro čišće herbske wšy. Wjele pšchi tym wučini, so we Minafakstej schuli džeczi dobru herbsku wučbu doštawaju, hdžy so w druhich wšach, hdžy džeczi w schuli žane herbske słowczko nješlyšcha, snajmjenšcha mjes džeczi a mjes młodžinu staru herbski duch hižo šhubuje. To tež w žyrtwinškim žiwjenju pšchi paczerškej wučbje a Božich službach ja młodžinu derje jaczuwamy! — Dale chzu rosprawjeć, so je Minafaksti žyrtwinški thór hodny dopokasać, so něšto samóže, jako Boži džen wožadze něšto posćiczi, šhtož hmy hewat jenož šwuczeni wot měščanškich thórow šlyšhec, mjenujy wu- bėrnu staru hodownu hudžbu Dietricha Burdehudny, wulkeho mišchtra 17. lětšotka, ja dwoje hušle, byrgle a thór. Na- posledku je hišćeje wošjewic, so je farać Rößler Minafakstu wožadu wopušćil a so ja njeho tam wot augusta farški wi- far Lafer, předy we Lupoji, štkuje. Bóh tón Rnjes pak dai tež ja nowe lěto žwoju hnadu a žwoje bohate žohnowanje, pšchetož my wěmy, so hagle je Bože žohnowanje šaklad wišćeho.

S Hodžija. (Žyrtwinške powěšće.) W lěće 1935 je so we našcej wožadze 92 džeczi wušćyć, 45 hólzow a 49 hólzow; šwěrowało je so 45 porow, k tomu hišćeje jene wěrowanje w Šhorjelzu a jene w Nowym Měšće w Sakškej; poškowało je so 49 wožobow, 19 mužškich a 30 žónškich, nimo tutych 4 mormonarodžene džeczi. Šwój šćyćenški šlub wobnowiło je 81 džeczi, 52 hólzow a 29 hólzow. Na šłotej konfirmaciji je so 29 wožobow wobdželiło. K Božemu blidu je pobnyło 2760 wožobow, 1176 mužow a 1584 žonow, to je 52 wjazy hacž lěto předy; mjes špowědnymi běšće na herbskim 294 mužow a 447 žonow, na němškim 882 mužow a 1137 žonow. Bože wotkasanje doma wužiwało je 46 wožobow, 17 mužow a 29 žonow; mjes nimi 10 mužow a 18 žonow w herbskej a 7 mužow a 11 žonow w němškej rěči. Kollektow je so našbė- rało: ja krajnu žyrkej 378,35 hriwnow, ja našču žyrkej 174,48 hriwnow a ja diafonški fond 57,38 hriwnow, pšchi domjazej šbėrny šćyćenškej žónškej služby ja šnutškow- ne mišionstwo 163,02 hriwnow, to je šyła 773,23 hriwnow (205,85 hriwnow mjenje hacž w lěće předy).

S Wožerez. (Žyrtwinška štatistika.) K Božemu blidu pšchištupi 4662, lóni 4996, a to Němzow 1023 muži, lóni 1211 muži, žonow 1550, lóni 1629, potajkim wišćo hromadže 2573 (2840). S pšchilicženjom do teho tež 155 konfirman- dow; Šserbow bė 690 (726) muži, žonow 891 (964), potaj- kim wišćo hromadže 1581 (1690). Liczi do teho tež 155 kon- firmandow. W Kulowje bė 355 (344) ludži k Božemu blidu a to 131 (146) muži, a 223 (198) žonow, a 6 konfirmandow. Nimo teho bė 154 domawobštaranjow ja 46 muži a 108 žo- now, mjes nimi 51 herbszy. Wěrowało je so 112 (94) po- row, mjes nimi 9 měščanych mandželstwow. Wušćyćo je so 237 (227) džeczi, 134 hólzow a 103 hólzow. Pohrjebało je so 140 (141) wožobow, 73 mužškich a 63 žónškich.

S Driježďan. Njedželu do Třjoch kralow šhromadžichu so evangelšy Šserbja w rumnosćach „Elisenhof“ k hodow- nemu wječorow. Šižo w pjecžich bė štwā nimale poľna hacž na něłotre měštna, kiž bėchu ja njednyřkownych šdžeržane.

Šdnž potom čažnik šchěštu hodžinku pošařowajšće, wotewri so wječor, kiž tak wjele wotmėnjazeho lubješće. S hodow- nym duchom napjelnyeny rěčejšće k pšchitomnym, bėchu to Šserbja a tež Němzy, wjelewaženy knjes pšchėdžyda Rowar, kiž samoh tak prawje nutrnje do wutrobow šwojich lubnych kajanow a kajanow šakladnu šahoritocž ja narod a do- mišnu položicž. Šodowne špěwy šlėdowachu, potom so rum- podich šjewi. Něłotrnyřkuli je pėne wězy doštať a so njeda prajicž, so je rumpodich štupy byť. Šdnž bė so přeni džel mi- nyť, bė šhromadne kofejpicž. Šslėdowaze žortne pšchėdnošćki, kiž młodžina posćizi, rošwjeřelichu šarnych a młodnych. Rěč- ne a špěwne wuštupy wotmėnjachu so, a i džakownej wutro- bu špominaja čzi, kiž bėchu pšchitomni na posćicženki młodži- ny. Pšchėje so, so tež nadal młodžina tak dale štkuje. Wu- lóřowanja a šwobodne dary tworjachu wufónz wječora. Wuřwěćene šwěćki pošařowachu, tak hodžiny pořacžowa- chu, a wořoło jėdnacžich pšchihotowachu so tež čzi pořledni na dompucž. — Njedželu, 19. wulkeho rōžka šmėje towarštwō „Čžornoboh“ w šamřnym hořćenju hłownu šhromadžišnu. Šapocžatk w 17 hodž. Šhromadniř pak šmėje njedželu 12. t. m. šwój hodowny šwjedženť w Šohanneshof, wječor we 6 hodžinach.

S.

Bibliški pucžniř.

Njedžela, 12. januara: Wótčje, ja chzu, so bychu, hdžy ja šym, tež čzi šami pola mje byli, kotrnyž šy mi dať, so bychu moju křařnosć widželi. Jan. 17, 24.

Wón chze mje nade wišćitko řadžicž, so bych i nim runu jařnosć mēť; wón chze mi hacž najlėpje řadžicž, tak so bych w šamym šbožu řčžēť. Njeh řoždy, šhtož chze, lubo ma, mi šam so řeřuř špodořa. ř. 326, 8. — Łuf. 3, 7—9. — Jan. 12, 24—26.

Řón džela, 13. januara: Ja šym jim Třoje mjeno ř wjedženju řčžiniť a chzu jim jo dale ř wjedženju čžiniť, so by ta lubošć, i řotrež Tř mje lubujeřch, była w nich a ja w nich. Jan. 17, 26. — Łuf. 3, 10—18. — Jan. 15, 17—25. — ř. 430.

Wutora, 14. januara: Ja we nich a Tř we mni, so bychu dořonjeni byli na jene a tón řwět špōřnať, so šy Tř mje pōřkať a jich lubujeřch, jako Tř mje lubujeřch. Jan. 17, 23. — Łuf. 3, 19—20. — 1. Řor. 6, 19—20. — ř. 532.

Sřjeda, 15. januara: Njēcžėhčje pšchah i njewė- nymi. 2. Řor. 6, 14. — Łuf. 3, 21—38. — ř. 466.

Schtwórtk, 16. januara: Njedajmy nihdže niřomu řaneho pohóřchenja, so by njebnyť našch hamť hanjeny. 2. Řor. 6, 3. — Łuf. 4, 1—13. — 2. Řor. 5, 19—21. — ř. 414.

Pjatk, 17. januara: We wišćech wězach dajčje so nam wopořajacž jako šlužomnizy Boži. 2. Řor. 6, 4. — Łuf. 4, 14—22. — Gal. 3, 23—29. — ř. 757, 8—12.

Ssobotu, 18. januara: Ja budu wam ja Wótza a wy mi budžecžje ja řynow a ja džowfi, praji tón wišćehomōž- ny Řnjes. 2. Řor. 6, 18. — Łuf. 4, 23—30. — Řř. 23. — ř. 509. —

Viřtowanje.

Džat ja wořadne rosprawy wišćēm, řotřiž je pšchipořkla- chu, a prořymy wo dalšće.

Sa 2. po Ćpiph. M. w B.